



पञ्च-पाण्डवेषु भीमः एव अधिकतमं खादति स्म।



*ते स्वीय-पितृव्यजेभ्यः कौरवेभ्यः तिरोभूताः।

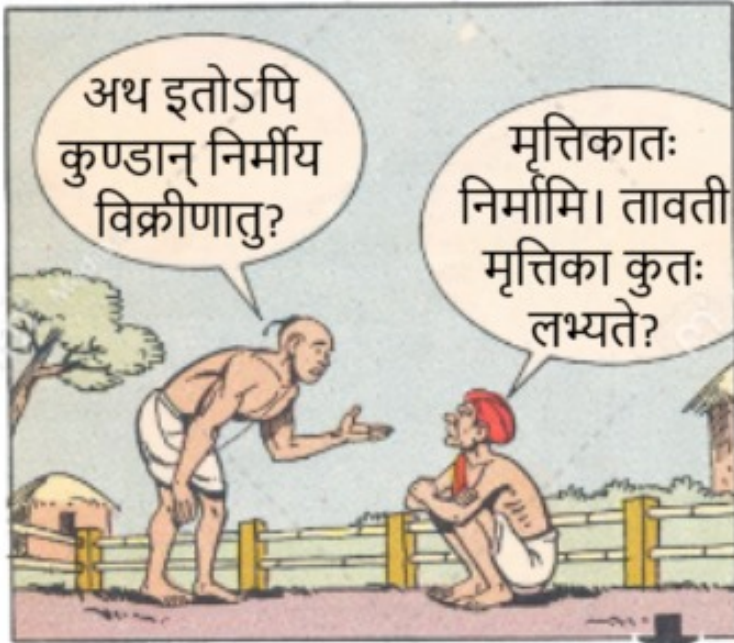


कुटितः अपगच्छन् सः कुम्भकारः मात्रा सह सम्भाषमाणं
भीमम् अपश्यत्।









कुम्भकारम् अनयत्।



पर्याप्तं वा?



सत्वरमेव सः कुम्भकारः
कार्यरतः जातः।



यदा भीमः स्व-गृहस्य अन्तः धावितवान् -
मातः! बुभुक्षः अहं!
किञ्चित् ददातु - मातः!



किं शृणोति?

कस्यचित् क्रन्दनं
श्रुतम् इति
चिन्तयामि। शृणु
तावत्।



आशम्से यत् ब्राह्मणस्य किमपि
असमीचिनं न जातम्। सः
अस्मभ्यम् अनुग्रहं
प्रदर्शितवान्।

कः विषयः इति
अन्वेषणं करोतु
मातः।



यदा कुन्तिः अन्तः गतवती -

भवते गन्तुम् अनुमतिं न
दास्यामि। बालयोः
आवश्यकः भवान्।

मे ददातु गन्तुम्
अनुमतिम्,
पितः।

मे ददातु
गन्तुम्
अनुमतिम्।

नैव!

कुत्र गन्तव्यम्?
किमर्थं विलापनम्?

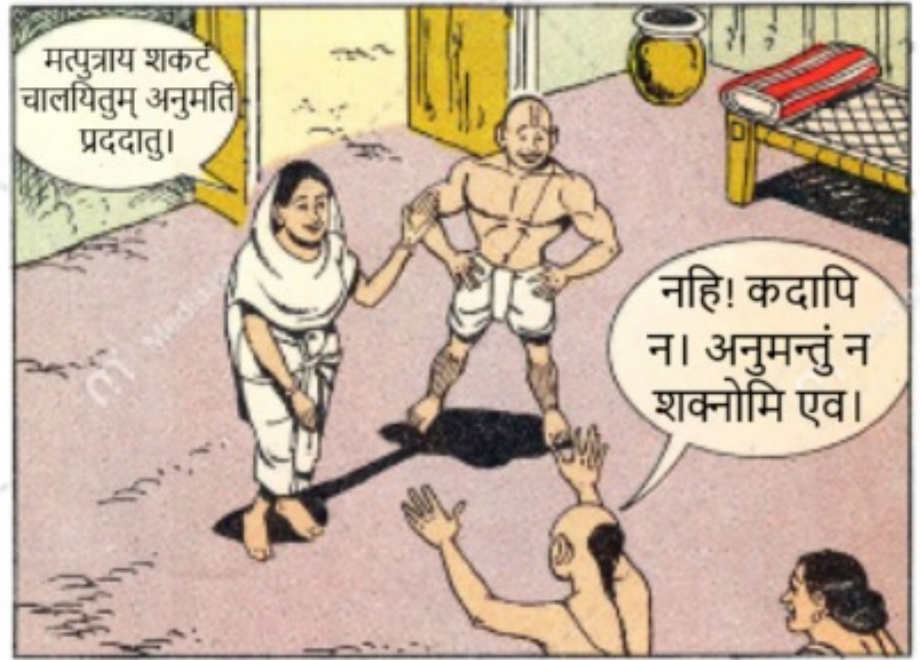
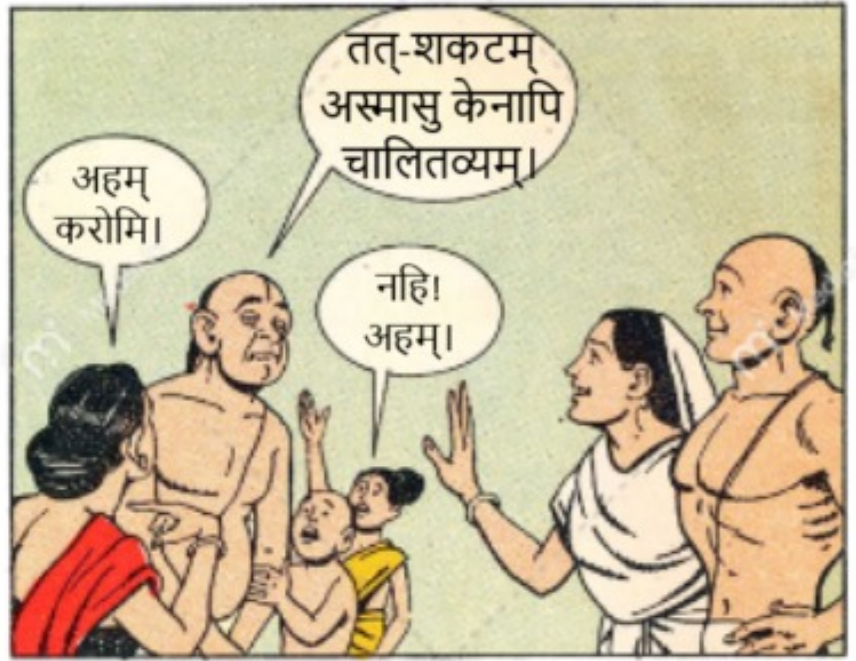
प्रायः भवत्या न ज्ञातम्,
आर्ये, यत् अस्मिन् देशे
बकासुर-नाम्ना राक्षसः
निवसति।

अस्य नगरस्य
वासिभिः प्रति-दिनम्
अक्ष-भार-ओदनम्
नीतव्यम्।

अक्ष-भार-ओदनम्।

ओदन-दाने सङ्कोचः नास्ति।
किन्तु सः राक्षसः शकटं
कर्षन्तौ महिषौ अपि खादति।
अपिच..अपिच चालकमपि।

अहो!



सः ब्राह्मणः अन्ततः गन्तुम् अनुमतिं प्रदत्तवान्। एवमेव भीमः प्रस्थानं कृतवान्।



किं कर्तव्यमिति चिन्तयन् सः राक्षसस्य
निवास-वनं प्राप्तवान्।



अकस्मादेव -
अहो! अत्र आगतवान्
किम्? किमर्थं
विलम्बः?

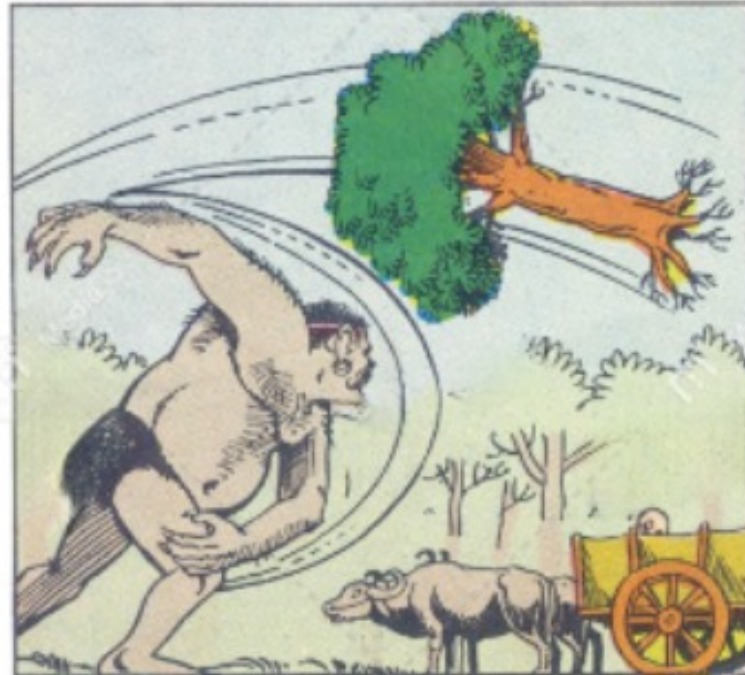
सः एव।

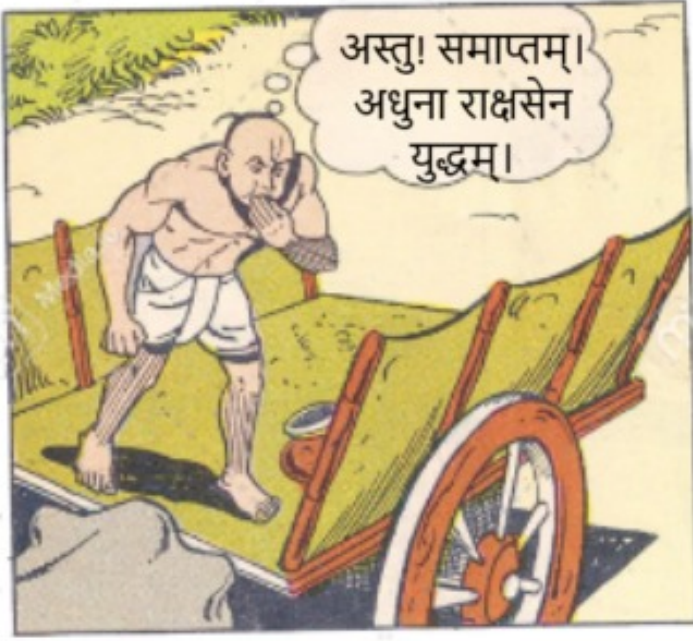


उच्चैः वद!

तस्य खादनात् पूर्वं
हि तण्डुलान्
अहमेव खादामि।







यदा भीमः गृहं प्रतिगतवान् -



नसरुद्दीन-होजः



पञ्च-शत-वर्षात् पूर्वं नसरुद्दीन-
होज-नाम्ना कश्चन आरबः आसीत्।
एकदा सा वीथ्याम् अटन् आसीत्।



किम्...किमर्थम्
...कियत् धैर्यं
तव!

हा हन्त!
क्षम्यताम्!



भवान् अन्यः इति
अमन्ये।

एवं वा? न्यायाधीशं
एवमेव वद। आवेदनं
दास्यामि।



किन्तु यदा सः नरः न्यायाधीशस्य पुरतः आनीतः -

अहो! मम मित्रं हसनः
अयम्।



भवान् तम् अभगं
ताडितवान् किम्?

आ...आम् माननीय-
महोदय।



एवं चेत् भवान्
अर्धदण्डम् अर्पयतु!
अस्तु! अर्धदण्डस्य
मूल्यम् भवेत्...



काकः कालियः

गोपनक्रीडां क्रीडाम्
कालिय।

अस्तु!

नूनं नेत्रौ मीलामि पञ्च-
पर्यन्तं गणयामि। गच्छथः
स्वौ गोपयथः।

अपिच भोजनार्थं
युवां निग्रहीष्यामि

1-2-3-4-5

अपरस्य
उपान्तस्य द्वारा
निग्रहीष्यामि।



कोटरस्य अन्तः -

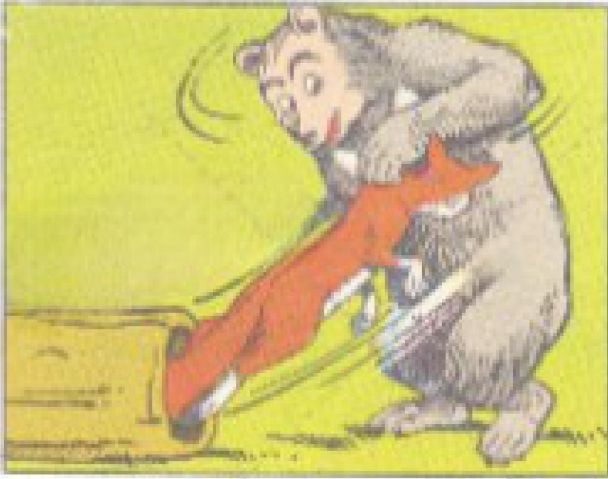
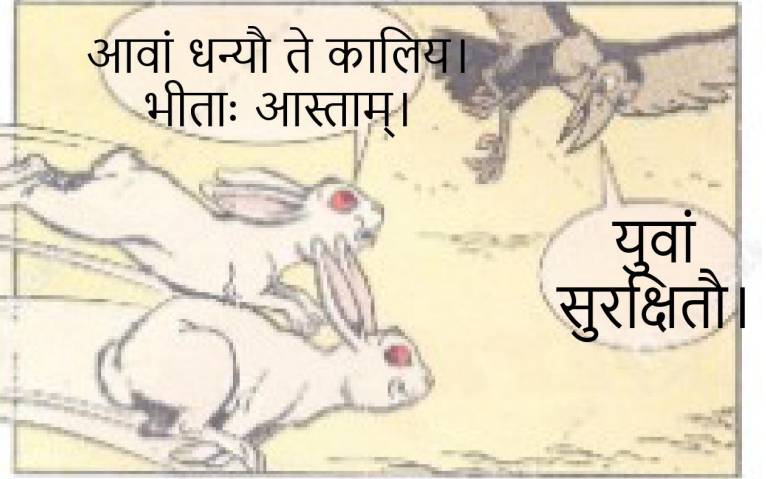


किन्तु यदा तौ अपरम् उपान्तं प्राप्नुताम् -



यथार्थमेव कालियः सम्यक् प्रयत्नं कुर्वन् आसीत्।





चतुरः राज-कुमारः - यवन-कथा

पुरा मासडोनिया-देशस्य राजा फिलिपः
कञ्चन अश्वम् अक्रीणात्। बहु धनम्
अददात्। किन्तु अनन्तरं यदा तस्य
कञ्चन अनुचरः तम् अश्वं रोढुं प्रायतत।



किन्तु अश्वं तम् अनुचरम् अक्षिपत्।



इतरे अपि प्रायतन्त। किन्तु ते अपि
क्षिप्ताः जाताः।



यस्मात् वणिजः अश्वम्
अक्रीणाम् सः अकथयत् यत्
अश्वः मृदुः। किमर्थम् अयम्
आचारः।



कारणं जानामि इति चिन्तयामि पितः।
आरोढुम् अनुमतिं ददातु मे।



अस्तु।
प्रयतस्व।



तं निवारयतु
राजन्। व्रणीतो
भविष्यति।

नैव! प्रयत्यात्।



सः बालकः अश्वम् आवर्तयत्।

अश्वेन सह मृदुभाषणम् अकरोत्।



ततः परं पर्याणि आरोहणम् अकरोत्।



अश्वः उत्थाय आरोहकं क्षिपेत् इति सर्वे अबिभयुः।
परन्तु -



तं स्व-छाया
भाययन्ती आसीत्
पितः।



सूर्यं प्रति आवर्तयं
यतोहि स्व-छायां
न पश्येत्। तदर्थम्
इयान् मृदुः जातः।



मासडोनियातः विशाल-
राज्यं भोक्तुम् अर्हसि।

